

Dipl. ing. agr. VELIMIR SEIWERTH
(Koprivnica, 27. svibnja 1924., Zagreb, 14. kolovoza 2017.)

U ponedjeljak 14. kolovoza 2017. nakon duge i teške bolesti u 94. godini života preminuo je naš uvaženi kolega, gospodin Velimir Seiwerth, dipl. ing. agr.

Velimir Seiwerth rođen je 27. svibnja 1924. u Koprivnici. Osnovnu školu i gimnaziju završio je 1943. u rodnom gradu.

Kraj rata dočekao je u odori mladog hrvatskog vojnika. Kao zarobljenik, prolazi križni put od Zagreba preko Čazme do Bjelovara, gdje s nekolicinom vršnjaka, zbog pristigle amnestije za đake, biva izdvojen iz kolone i upućen kući. Unatoč tomu, osuđen je na prisilni rad. Pet godina radi na izgradnji Lokvarskog jezera, dijela HE Vinodol. Zbog toga je Poljoprivredni fakultet Sveučilišta u Zagrebu upisao tek 1951. ali je radi odsluženja vojnog roka, studij započeo tek 1952.

Diplomirao je 1957. Kao zapažen student, od 1957. do 1959. honorarno radi u Zavodu za fitopatologiju Poljoprivrednog fakulteta kod uglednog profesora Josipa Kišpatića. Stalno mjesto stručnog suradnika dobiva 1959. Radi na problematici zaštite voćaka i vinove loze od bolesti. Vodi praktične vježbe iz primjene fungicida i herbicida jer mu sudjelovanje u nastavi nije bilo dopušteno. Postavlja brojne poljske pokuse sa sredstvima za zaštitu bilja u povrćarskim, ratarskim, voćarskim i krmnim kulturama. Istražuje djelotvornost herbicida u šumskim rasadnicima i rasadnicima vinove loze. Suraduje s brojnim kombinatima.

Godine 1973. pohađa 2. Internacionalni tečaj iz herbologije u organizaciji European Weed Research Society u Hohenheimu, Njemačka. Iste godine boravi na specijalizaciji na Sveučilištu Heidelberg također u Njemačkoj.

Vrativši se nastavlja suradnju s kombinatima, aprobator je proizvodnje ratarskog i povrtlarskog sjemena, bavi se suzbijanjem korova u melioracijskim sustavima i ribnjacima.

Godine 1981. prelazi u tvrtku OHIS iz Skopja, gdje radi kao stručni savjetnik za zaštitu bilja za područje sjeverozapadne Hrvatske i Istre.

Pet godina kasnije, 1986., zapošljava se u ŽTP-u, Zagreb, Odsjek infrastrukture gdje kao stručni suradnik proučava mogućnosti primjene herbicida na željezničkim prugama. Nadzire praktičnu primjenu herbicida kemijskim vlakom na prugama Hrvatske, Slovenije i BiH. Problematikom suzbijanja korova na željezničkim prugama i melioracijskim sustavima bavi se još od konca šezdesetih godina. Zajedno s prof. Kišpatićem na Seminaru iz zaštite bilja u Moskvi 1970. iznosi rezultate vlastitih istraživanja. Godine 1973. zajedno s prof. J. Kovačevićem objavljuju „Priručnik o poznavanju i suzbijanju korova na našim hidromelioracijskim sustavima“, a 1977. u Zagrebu organiziraju Seminar sa Zbornikom radova o suzbijanju korova na željezničkim prugama.

S rezultatima vlastitog istraživanja aktivno je sudjelovao na brojnim seminarima i skupovima širom bivše države. Objavio je više od 60 znanstvenih i stručnih radova. Koautor je više knjiga, priručnika i skripta. Od kojih ističemo dvadesetak radova o zaštiti povrćarskih kultura od korova. Po tome je bio i cijenjen i uvažavan u znanosti i u praksi. Među prvima je istraživao triazinske herbicide u vinogradima, voćnjacima, u ratarskim kulturama (kukuruzu) i prometrin u povrću. Kao rezultat tih istraživanja zajedno s profesorima Kišpatićem i Kovačevićem izdaju tri knjige: Korovi i herbicidi (1969) u izdanju Gospodarskog glasnika, Korovi u poljoprivredi – herbicidi (1974) i Korovi u poljoprivredi (1976). Obradio je niz pojmova u Šumarskoj enciklopediji.

Umirovljen je 1. srpnja 1989.

Do 1996. vrijedan je suradnik Agronomskog glasnika i Gospodarskog lista, naših najstarijih znanstveno-stručnih i stručnih poljoprivrednih časopisa.

Bio je član Hrvatskog društva političkih zatvorenika; član Hrvatskog društva biljne zaštite; član Sekcije za zaštitu bilja HAD-a, Društva inženjera i tehničara SR Hrvatske te član Europskog društva za proučavanje korova (EWRS).

Hrvatsko društvo biljne zaštite kao dugogodišnjem zaslužnom članu za promicanje struke dodijelilo mu je 2002. godine Zlatnu medalju za unapređenje i promicanje struke.

Bio je zaljubljenik u prirodu, strastveni lovac, maran vinogradar – amater, održavajući revno skromni vinograd u Kupinečkom Kraljevcu.

Mi koji smo imali povlasticu raditi s kolegom Veljkom pamtit ćemo ga prije svega po ljudskim vrlinama. Bio je vrijedan, iskren, dobrohotan, uvijek dostupan suradnik. Svoje znanje nikad nije isticao. S velikim zadovoljstvom prenosio ga je na mlađe suradnike, jednako kao i na kolege u praksi.

Posebno je bio vezan uz obitelj. Uz suprugu, gospođu Ivu, kćer Ingu i sinove Davorina i Krunoslava koje je neizmjereno volio i poštivao.

S velikim poštovanjem i osobitom zahvalnošću čuvat ćemo dragog kolegu Veljka u našim sjećanjima.

dr. sc. Zvonimir Ostojić, prof. emerit.

